

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעַ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיִּקְרָא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֵץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַק ל- תַתַק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים
כֶרֶךְ ט"ו - חֻלַק כ"ח

קוֹנְטֵרְס 448

מוֹפֵץ לֵלֵא מֵטְרוֹת רוּחַ כֻלֵל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבֵטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדֻקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"
אֲדָר א' תִּשְׁעִ"א לַפ"ק - בַּעִיָה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

- מכתב ב -

מכתב ברכה וחזיק מאת הגאון האדיר בנגלה ובנסתר המקבל
בעל "יום החכמה" שליט"א

יצחק מאיר מארגנשטערן

ראש ישיבת "תורת חכם", לתורת הנגלה והנסתר
פעיה"ק ירושלים תובב"א

בסייעתא דשמיא, שני בתרא כ"ז למטמוני"ם תש"ע לפ"ק, פעיה"ק
תובב"א.

הן נודע ביהודה ובישראל גדול שמו של כ"ק המאור הגדול המפרסם
לשו"ת הגה"צ מוה"ר שלום יהודה גראס שליט"א אדמו"ר מהאלמין
שליט"א, וכאשר יעידון עשרות חבוריו המעידים על מעשה תקפו וגבירתו
בתורה, ועל פעלת צדיק לחיים לגדר פרצי החומה בפרם בית ישראל זה
רבות בשנים פן ירבו, והנה זה עתה יהוד'ה יעלה להרבות פעלים בקרב העם
על דבר למוד ספר הזהר, והגדיל לעשות ביסדו שעורים רבים בספר הזהר
בכמה ערים, ואסף איש טהור מכל דברי רבותינו קמאי ובתראי המדברים
בסגלת למוד הזהר וקראו בשם ספר 'אור הזהר', גם זכה להדיר ולהדפיס
מחדש ספרי הזהר והתקונים, ולמותר לעלות בהסכמה על גברא רבא פגון
דא דאיתמחי גברא ויהללוהו בשערים בכל תפוצות ישראל, גם מן המותר
להלל ולשבח הדבר הטוב שעשה בעמיו בקרוב נפשות ישראל לעסק הקדוש
דלמוד ספר הזהר, ומקדמת דנא מצינו לרבנו האר"י ז"ל עצמו בשער רוח
הקדש (דף י"ב) שאמר למהר"א הלוי "שילמד בזהר דרך בקיאות בלבד בלי
שיעמיק בעיון מ' או נ' עלים בכל יום ושיקרא בספר הזהר פעמים רבים",
ובספר שבחי האר"י (הנד"מ עמוד נ"א) כתב שנתן תקון לבעל תשובה אחד
לומר בכל יום עשרה דפים מספר הזהר הלשון לבד בלתי שום הבנה, והן
הובא בספר שבחי האר"י דפוס ישן שנתן תקון לבעל תשובה אחד ללמדו

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בְּכֹל יוֹם ד' או ה' דְּפִים, וְהַחִיד"א בְּשֵׁם הַגְּדוֹלִים (מַעֲרַכְת סְפָרִים עֶרְךְ סְפָר הַבְּהִיר) הַבִּיא מִשְׁמִיָּה דְרַבְּנֵי הָאָר"י שְׁנַתְּנָן תַּקּוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה לּוֹמֵר כָּל יוֹם ה' דְּפִים זָהָר, וְכִיּוֹצֵא בּוֹ כְּתַב הַגַּה"ק מִקְאֲמֻנָא בְּסִפְר נְתִיב מִצּוֹתֶיךָ (נְתִיב הַתּוֹרָה שְׁבִיל א' אוֹת ל"א), וְכְתַב שָׁם שְׁגַם הַגַּה"ק מוֹרְנוּ הַרְב צְבִי הִירְשׁ מִזִּידְטְשׁוּב נְהַג כּוֹ, וְכֵן מְצִינּוּ לַהַגַּה"ק מוֹרְנוּ הַרְב רַבִּי פִּנְחָס מִקְאֲרִיץ (אֲמַרִי פִּנְחָס הַנִּמְ"ח ח"א עֲמוּד רַס"ד) שְׁצָרֶיךָ לּוֹמֵר ב' או ג' דְּפִין בְּכֹל יוֹם, וְעֵינֵי עוֹד הַמַּעֲשֶׂה הַנּוֹרָא הַמּוּבָא בְּסִפְר בֶּן בֵּיתִי עַל אַבוֹת, וְאִין כְּאִין מְקוּמוֹ לְהֶאָרִיךְ.

וְהַגַּם דְּבַהֲיוֹתוֹ קוֹרָא סְפָר הַזֶּהָר לֹא יָדַע מֵאֵי קְאָמֵר, כְּבָר כְּתַב הַרְב חִיד"א בְּסִפְר מוֹרָה בְּאַצְבַּע אוֹת מ"ד "לְמוֹד סְפָר הַזֶּהָר מְרוֹמָם עַל כָּל לְמוֹד בְּשֵׁגַם לֹא יָדַע מֵאֵי קְאָמֵר, וְאָף שִׁיטְעָה בְּקִרְיָאֲתוֹ הוּא תַּקּוּן גְּדוֹל לְנִשְׁמָה". וְכֵן כְּתַב בְּסִפְרוֹ שֵׁם הַגְּדוֹלִים מַעֲרַכְת סְפָרִים שָׁם, וְעוֹד בְּשׁו"ת חִיִּים שְׂאֵל ח"א סִימָן ע"ה סוֹף אוֹת ב', וּמְקַדְמַת דְּנָא כְּבָר כְּתַב מַעֲיֵן זֶה מְהַר"י צֶמַח בְּסִפְרוֹ לְחַם מִן הַשְּׁמַיִם בְּסִדְר הַלְמוּד דְּלִיל שְׁבוּעוֹת (דָּף ל"א רִישׁ ע"ב), וְהַרְמַח"ל בְּשִׁלְהֵי קוֹנְטְרַס דְּרָךְ עַץ חִיִּים, וְהַמְקַדֵּשׁ מְלָךְ בְּסִפְרוֹ כִּסָּא מְלָךְ עַל הַתַּקּוּנִים (תַּקּוּן מ"ג אוֹת ס') כִּי "לְמוֹד הַזֶּהָר בְּגִירְסָא בְּעֶלְמָא בּוֹנָה עוֹלָמוֹת וְכָל שְׁכָן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין פְּרוּשׁ מֵאַמֵּר אַחַד יַעֲשֶׂה בּוֹ תַּקּוּן לְמַעְלָה בְּשַׁעֲרָה אַחַת שְׂלֹא יַעֲשֶׂה לְמוֹד הַפֶּשֶׁט שְׁנָה תַּמִּימָה", וְעֵינֵי עוֹד בְּסִפְר זְכִירָה לְחִיִּים לְהַגְאֹן רַבִּי חִיִּים פְּלַאגִ'י ח"ב דָּף ע' ע"ד, וּבשׁו"ת אֲפִרְקָסְתָא דְּעִנְיָא סִימָן ע"ד.

אֵיבְרָא, כְּבָר הַעִיד הַגַּה"ק אֲדַמּו"ר הָאֲמַצְעִי זִיע"א בְּאַגְרַת הַקְּדָשׁ (נְדַפְס בְּרִישׁ סְפָר בְּאוּרֵי הַזֶּהָר לַהַגַּה"ק הַנִּ"ל) "שְׁמַעְתִּי מִפִּי קְדָשׁוֹ ז"ל [דְּהַגַּה"ק בְּעַל הַתְּנִיָּא זִיע"א] לֹא פַעַם וּשְׁתֵּימָם, שְׁכָל יָמָיו עָשָׂה קְבַע לְלְמוֹד הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ בְּשִׁבְתָּ וְכו' בְּעֵינֵי גְדוֹל, וְכֵה אֲמַר דְּמָה שְׂאֲמַר בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא בְּזָהָר פְּרִשְׁת נִשְׂא דְּבַהֲאֵי חַבּוּרָא דְּסִפְר הַזֶּהָר בִּיהַ יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא כּוֹ, הַיְנוּ בְּלְמוֹד בְּעֵינֵי גְדוֹל דּוֹקָא וְכו', בְּדַקְדוּק הַלְשׁוֹן בְּכָל מְלָה שְׁיִהְיֶה מְכוּן עַל פִּי אֲמַתּוֹת חֲכָמַת הַקְּבֵלָה". וְעֵינֵי שָׁם שְׁהֶרָאָה מְקוּרוֹ בְּדַבְרֵי רַבְּנֵי הָאָר"י בְּשַׁעֲרַ רּוּחַ הַקְּדָשׁ (שָׁם) שְׁמָה שְׁזָכָה לְהַשְׁגָּה יִתֵּר עַל כָּל בְּנֵי דוֹרוֹ "כִּי כִּמָּה לִילּוֹת הִיָּה נִשְׂאָר בְּלִתֵּי שְׁנָה עַל מֵאַמֵּר אַחַד שֶׁל סְפָר הַזֶּהָר, וְלַפְעָמִים שְׁשָׂה לִילּוֹת

וְשָׂמֵן לֹא אֶעֱדֵי מִקְרִבְנִיָּה לְעֹלָמִין, בַּר מִמִּנְחַת קִנְאוֹת דְּכֹתִיב, (במדבר ה) לֹא יִצוּק עָלָיו שָׂמֵן וְגו' . דְּהָא הֵכָא לֹא בַעֲיָא רַחֲמֵי, דְּהָא כֹּלָא דִּינָא, דְּכֹתִיב, (במדבר ה) וְצִבְתָּהּ בְּטִנְיָה וְנִפְלָה יִרְכָּה. וְכֹתִיב (במדבר ה) יִתֵּן יְיָ וְגו', וְעַל דָּא וְזֵאת תּוֹרַת זְבַח הַשְּׁלָמִים אִם עַל תּוֹדָה יִקְרִיבֶנּוּ.

וְשָׂמֵן אֵינוֹ סוֹר מִקְרִבְנֹת לְעוֹלָמִים, פֶּרֶט לְמִנְחַת קִנְאוֹת, שְׂכֵתוֹב (במדבר ה) לֹא יִצוּק עָלָיו שָׂמֵן וְגו'. שְׁהָרֵי פֶאֶן לֹא צִרִיכִים רַחֲמִים, שְׁהָרֵי הַכֹּל דִּין, שְׂכֵתוֹב וְצִבְתָּהּ בְּטִנְיָה וְנִפְלָה יִרְכָּה. וְכֹתִיב יִתֵּן ה' וְגו'. וְעַל זֶה, וְזֵאת תּוֹרַת זְבַח הַשְּׁלָמִים אִם עַל תּוֹדָה יִקְרִיבֶנּוּ.

רַבִּי חִזְקִיָּה הֵוָה יֹתִיב קָמִיָּה דְרַבִּי יִצְחָק, קָמוּ בְּפִלְגוֹת לִילֵיא לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא. פְּתַח רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, (תהלים קלד) הִנֵּה בָּרַכּוּ אֶת ה' כָּל עַבְדֵי ה' וְגו'. הַפְּסוּק הֵוָה הָרֵי פֶרְשׁוּהוּ הַחֲבָרִים וְהָרֵי נִתְבָּאָר, אֲבָל הַשְּׂבַח הֵוָה הוּא שֶׁל כָּל בְּנֵי הָאָמוּנָה, וּמִי הֵם בְּנֵי הָאָמוּנָה? אוֹתָם שְׁמַשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה וְיוֹדְעִים לִיחַד אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ פְּרָאוּי. וְהַשְּׂבַח שֶׁל אוֹתָם בְּנֵי הָאָמוּנָה, אוֹתָם שְׁעוּמָדִים בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה וְנִדְבָקִים בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל לְשַׁבַּח אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדַבְרֵי תּוֹרָה.

רַבִּי חִזְקִיָּה הֵוָה יֹתִיב קָמִיָּה דְרַבִּי יִצְחָק, קָמוּ בְּפִלְגוֹת לִילֵיא לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא. פְּתַח רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, (תהלים קלד) הִנֵּה בָּרַכּוּ אֶת יְיָ כָּל עַבְדֵי יְיָ וְגו', הָאִי קָרָא הָא אוּקְמוּהָ חֲבָרִיָּיא, וְהָא אֲתָמַר. אֲבָל הָאִי שְׂבַחָא הוּא דְכָל אֵינוֹן בְּנֵי מְהֵימְנוּתָא. וּמֵאֵן אֵינוֹן בְּנֵי מְהֵימְנוּתָא. אֵינוֹן דְּמַשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרִייתָא, וְיִדְעִין לִיחַדָּא שְׂמָא קְדִישָׁא בְּדָקָא יְאוּת. וְשְׂבַחָא דְאֵינוֹן בְּנֵי מְהֵימְנוּתָא, אֵינוֹן דְּקִימִין בְּפִלְגוֹ לִילֵיא לְמַלְעֵי (דף י"ג ע"א) בְּאוּרִייתָא וּמִתְדַבְּקֵי בָּהּ בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל, לְשַׁבַּחָא לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמִילֵי דְאוּרִייתָא.

בְּאֵרָה, בְּשַׁעָה שְׂאָדָם קָם בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה וְרוּחַ צְפוֹן מִתְעוֹרְרַת בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה, אוֹתָהּ אֵילַת עוֹמְדַת וּמַשְׁפַּחַת אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּבְשַׁעָה שְׁהִיא עוֹמְדַת, פְּמָה אֵלְפִים וְכַמָּה רַבְבוֹת עוֹמְדִים עִמָּה בְּמִקוּמָם, וְכֹלָם מִתְחִילִים לְשַׁבַּח אֶת הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ.

הָא חֲזִי, בְּשַׁעָתָא דְּבַר נֶשׁ קָם בְּפִלְגוֹת לִילֵיא לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא, וְרוּחַ צְפוֹן אֲתָעַר בְּפִלְגוֹת לִילֵיא, הֵהִיא אֵילַתָּא קִיִּימָא וּמַשְׂבַּחָא לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְשַׁעָתָא דְּהִיא קִיִּימָא, פְּמָה אֵלְף, וְכַמָּה רַבְבוֹ, קִיִּימִין עִמָּה בְּקִיּוּמֵיהוּ, וְכֹלָהוּ שְׂאָרָן לְשַׁבַּחָא לְמַלְכָּא קְדִישָׁא.

אוֹתוֹ מִי שׁוֹכֵה וְקָם בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַשֵּׁיב לוֹ, כְּמוֹ שְׂבָאֲרוּהָ, שְׂכֵתוֹב (שירח) הַיּוֹשֵׁבֶת בְּגַנְיִים חֲבָרִים מְקַשֵּׁיבִים לְקוּלָּךְ הַשְּׂמִיעֵנִי. וְכֹל אוֹתָם אוּכְלוּסִים שֶׁל מַעְלָה וְכֹל בְּנֵי הַתְּשַׁבַּחַת שְׂמִזְמָרִים לְרַבּוֹנָם, כְּלָם שׁוֹכְכִים

הֵהוּא מֵאֵן דְּזָכִי וְקָם בְּפִלְגוֹת לִילֵיא לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא, קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲצִית לֵיהּ, פְּמָה דְאוּקְמוּהָ, דְּכֹתִיב, (שיר השירים ח) הַיּוֹשֵׁבֶת בְּגַנְיִים חֲבָרִים מְקַשֵּׁיבִים לְקוּלָּךְ הַשְּׂמִיעֵנִי. וְכֹל אֵינוֹן אוּכְלוּסִין לְעֵילָא, וְכֹל בְּנֵי תוֹשַׁבְּחַתָּא דְּמִזְמָרִין לְמֵאֲרִיהוֹן, כְּלָהוּ מַשְׁתַּכְּכֵי בְּגִין תוֹשַׁבְּחַתָּא דְאֵינוֹן דְּלַעוּ בְּאוּרִייתָא, וּמְכַרְזֵי וְאָמַרִי, (תהלים קלד) הִנֵּה בָּרַכּוּ

בְּאוּרִייתָא, וּמְכַרְזֵי וְאָמַרִי, (תהלים קלד) הִנֵּה בָּרַכּוּ

את יי' כל עבדי יי'. אתון ברכו את יי'. אתון שבתו למלפא קדישא אתון אעטרו ליה למלפא.

וההיא איילתא מתעטרא ביה בההוא בר נש, וקמת קמי מלפא, ואמרת קמי במאי ברא אתינא לקמך, במאי ברא אתערנא לגבך, ומאן אינון דשבחא פלא דלהון קמי מלפא. קדר ואמר, העומדים בבית יי' בפלילות. אלין אקרון עבדי יי', אלין אתחזון לברכא למלפא. וברכתא דלהון ברכתא, קדא הוא דכתיב, (תהלים קלד) שאו ידיכם קדש וברכו את יי' וגו'. אתון אתחזון דמלפא קדישא יתברך על ידיכו וברכתא דעל ידיכו ברכתא היא. שאו ידיכם קדש. מהו קדש. אתר עלאה, דמבועא דנחלא עמיקא נפיק מגיה. דכתיב, ונהר יוצא מעדן להשקות. ועדן הוא דאקרי קדש עלאה, בגין כן שאו ידיכם קדש. ובר נש דעביד כן, וזכי להאי, מאי קא מברזי עליה. יברכך יי' מציון, את תברך לקודשא ברין הוא, מאתר דאקרי קדש עלאה. והוא לברך לך מאתר דאקרי ציון, דאת ומטרוניתא תתברכון פחדא.

במה דזווגא דלכון הוה כחדא לשבחא למלפא. כן מההוא אתר דמתברכא כנסת ישראל, מההוא אתר יזמין לך ברכאן, קדא הוא דכתיב יברכך יי' מציון וראה בטוב ירושלים. מאן הוא טוב ירושלים. אינון ברכאן דנפקא לה ממלפא, על ידי דההוא דרגא קדישא דצדיק. ועל דא, יברכך יי' מציון וראה בטוב ירושלים, וכלא חד מלה.

וראה בנים לבניך וגו', וראה בנים לבניך וראה בנים לבניך וגו'. וראה בנים לבניך - יפה, מה זה שלום על ישראל? מה צריך פאן על

בשביל התשבחת של אותם שעסקו בתורה, ומכריזים ואומרים: (תהלים קלד) הנה ברכו את ה' כל עבדי ה'. אתם ברכו את ה', אתם שבתו את המלך הקדוש, אתם עטרו את המלך. ואותה האלת מתעטרת באותו אדם, ועומדת לפני המלך ואומרת: ראה באיזה בן באתי לפניך, באיזה בן התעוררתי אליך. ומי הם שהשבח כלו שלהם לפני המלך? וחזור ואומר, העומדים בבית ה' בפלילות, אלו נקראים עבדי ה', אלו ראויים לברך את המלך, וברכתם ברכה, זהו שכתוב (שם) שאו ידיכם קדש וברכו את ה' וגו'. אתם ראויים שהמלך הקדוש יתברך על ידיכם, והברכה שעל ידיכם ברכה היא.

שאו ידיכם קדש. מהו קדש? המקום העליון שמעין הנחל העמק יוצא ממנו, שכתוב ונהר יוצא מעדן להשקות. ועדן הוא שנקרא קדש עליון, משום כן שאו ידיכם קדש. ואדם שעושה כן וזוכה לזה, מה מכריזים עליו? יברכך ה' מציון, אתה תברך את הקדוש ברוך הוא ממקום שנקרא קדש עליון, והוא יברך אותך ממקום שנקרא ציון, שאתה והגבירה תתברכו כאחד.

כמו שהזויג שלכם היה כאחד לשבח את המלך, כן מאותו מקום שמתברכת כנסת ישראל, מאותו מקום יזמין לך ברכות. זהו שכתוב יברכך ה' מציון וראה בטוב ירושלים. מי הוא טוב ירושלים? אותן ברכות שיוצאות לה מהמלך על ידי אותה ברכת צדיק הקדושה. ועל כן, יברכך

ה' מציון וראה בטוב ירושלים, והכל דבר אחד.

וראה בנים לבניך וגו'. וראה בנים לבניך - יפה, מה זה שלום על ישראל? מה צריך פאן על

יִשְׂרָאֵל? אֵלָא מְשוּם שְׁמֵרְבָה
שְׁלוֹם לְמַעְלָה, שְׂפָאֲשׁוּר הוּא זוֹכֶה
לְכָל זֶה, מְרַבֵּה שְׁלוֹם לְמַעְלָה
וּלְמַטָּה. שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל, סִתָּם.
וְהַשְׁלוֹם הוּא שְׂבַחֲם שֶׁל עֲלִיּוֹנִים
וְתַחְתּוֹנִים, שְׂבַח הוּא שֶׁל כָּל
הָעוֹלָמוֹת, וְדַבְרֵי תוֹרָה מְרַבִּים
שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, שְׂכַתוּב (שם כט) ה'
עו לַעֲמוֹ יִתֵּן ה' יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ
בְּשְׁלוֹם.

נֶפֶשׁ כִּי תַחַטָּא. רַבִּי יוֹסִי
פָּתַח, (שיר ב) עַד שְׁיִפּוֹחַ הַיּוֹם
וְנָסוּ הַצִּלְלִים וְגו'. כַּמָּה יֵשׁ לָהֶם
לְבִי אָדָם לְהַזְהִיר מִחַטָּאֵיהֶם
שֶׁלֹּא לַחַטָּא לְפָנָי רַבּוֹנִם, שֶׁהֲרִי
בְּכָל יוֹם וְיוֹם יוֹצֵא כְרוֹז וְקוֹרֵא:
הַעִירוּ בְּנֵי הָעוֹלָם אֶת לְבַבְכֶם לְפָנָי
הַמְּלַךְ הַקְּדוֹשׁ! הַעִירוּ לְהַזְהִיר
מִחַטָּאֵיכֶם! הַעִירוּ אֶת הַנְּשֻׁמָּה
הַקְּדוֹשָׁה שֶׁנָּתַן בְּתוֹכְכֶם מִהַמְּקוֹם
הָעֲלִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ.

שִׁשְׁנֵינוּ, בְּשַׁעֲה שְׁמוֹצֵיא הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא נִשְׁמָה לְהוֹרִידָה לְבִנֵּי
אָדָם, הוּא מַעִיד בָּהּ בְּכַמָּה
יַעֲוִדִים, בְּכַמָּה עֲנֻשִׁים, כְּדִי
לְשַׁמֵּר אֶת מִצְוֹתָיו. וְלֹא עוֹד,
אֵלָא שְׂמַעְבִּיר אוֹתָהּ בְּאֶלְף
וּשְׁמוֹנֶה עוֹלָמוֹת לְהַשְׁתַּעֲשֵׁעַ,
וְלִרְאוֹת בָּהֶם אֶת כְּבוֹד אוֹתָם
שְׂמֹשֶׁתִּדְלִים בַּתּוֹרָה. (יוצאת)
וְעוֹמֶדֶת לְפָנָי הַמְּלַךְ בְּלִבוֹשׁ
נִכְבֵּד, בְּדַמּוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה,
בְּלִבוֹשׁ נִכְבֵּד עֲלִיּוֹן מִסְּתַפְלָת
בְּכַבוֹד הַמְּלַךְ בְּכָל יוֹם וּמַעֲטָר
אוֹתָהּ בְּכַמָּה עֲטָרוֹת.

בְּשַׁעֲה שְׂמַגִּיעַ זְמַנָּה לְרִדֵת
לְעוֹלָם, הוּא עוֹשֶׂה מְדוּרָה בֵּין
עֲדָן שֶׁל הָאָרֶץ שְׁלִשִׁים יָמִים,
לְרִאוֹת אֶת כְּבוֹד רַבּוֹנִם שֶׁל
הַצְּדִיקִים, וְעוֹלָה לְמַקוֹמָה
לְמַעְלָה, וְאַחַר כֵּן יוֹרֶדֶת לְעוֹלָם,
וְהַמְּלַךְ הַקְּדוֹשׁ מַעֲטָר אוֹתָהּ
בְּשִׁבְעַ עֲטָרוֹת, עַד שֶׁבָּאָה וְנִכְנַסֶּת
לְתוֹךְ גּוּף שֶׁל אָדָם. וְכִשְׁהִיא בְּגוּף

שִׁפִּיר, מֵהוּ שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל, מֵאִי קָא בְּעֵי
הָכָא עַל יִשְׂרָאֵל. אֵלָא, בְּגִין דְּאִסְגֵי שְׁלָמָא
לְעִילָא, דְּכַד הוּא זְכִי לְכוּלֵי הָאִי, אִסְגֵי שְׁלָמָא
לְעִילָא וְתַתָּא. שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל, סִתָּם. וְשְׁלוֹם
שְׂבַחָא הוּא דְּעֲלָאֵי וְתַתָּאֵי, שְׂבַחָא הוּא דְּכָל
עֲלָמִין. וּמְלִי דְּאוּרִייתָא אִסְגֵיאוּ שְׁלָמָא
בְּעֲלָמָא, דְּכַתִּיב, (תהלים כט) 'י' עוֹ לַעֲמוֹ יִתֵּן יי'
יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם.

נֶפֶשׁ כִּי תַחַטָּא. (ויקרא ד) רַבִּי יוֹסִי פָּתַח, (שיר השירים
ב) עַד שְׁיִפּוֹחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים וְגו',
כַּמָּה אֵית לְהוּ לְבִנֵּי נִשְׂא לְאַזְדַּהֲרָא מִחוּבֵיהוֹן,
דְּלֹא לְמַחֲטֵי קָמִי מְאֲרִיהוֹן, דְּהָא בְּכָל יוֹמָא
וְיוֹמָא כְרוֹזָא נְפִיק וְקֹאֲרִי, אַתְּעֵרוּ בְּנֵי עֲלָמָא
לְבִיבֵיכוּ לְקָמִי מְלִכָא קְדִישָׁא. אַתְּעֵרוּ לְאַזְדַּהֲרָא
מִחוּבֵיכוּ. אַתְּעֵרוּ נִשְׁמָתָא קְדִישָׁא דְּיָהֵב
בְּגוּוֹיֵיכוּ מֵאַתֵּר קְדִישָׁא עֲלָאָה.

הַתְּנִינָן, בְּשַׁעֲתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִפִּיק
נִשְׁמָתָא לְנַחְתָּא בְּבִנֵּי נִשְׂא, אִסְהִיד
בָּהּ בְּכַמָּה יַעוּדִין, בְּכַמָּה קְסִטוּרִין, בְּגִין לְנִטְרָא
פְּקוּדוֹי. וְלֹא עוֹד אֵלָא דְּאֶעְבֵּר לָהּ בְּאֶלְף
וְתַמְנַיָּא עֲלָמִין לְאַשְׁתַּעֲשֵׁעַ, וְלְמַחֲמֵי בָּהּ
יְקָרָא דְּאִינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי
בְּאוּרִייתָא. (בבבא) וְקִיִּימָא קָמִי מְלִכָא בְּלִבוֹשׁ
יְקָר, בְּדִיוֹקְנָא דְּהָאֵי עֲלָמָא, בְּלִבוֹשׁ יְקָר עֲלָאָה
אִסְתַּפְּלַת בִּיקְרָא דְּמְלִכָא כָּל יוֹמָא, וְאַעֲטָר לָהּ
בְּכַמָּה עֲטָרִין.

בְּשַׁעֲתָא דְּמִטֵּי זְמַנָּא לְנַחְתָּא לְעֲלָמָא, עַבְדַת
מְדוּרָהָא בְּגַנְתָּא דְּעַדָן דְּאַרְעָא תְּלַתִּין
יוֹמִין, לְמַחֲמֵי יְקָרָא דְּמְאֲרִיהוֹן דְּצַדִּיקֵיִיא,
וְסִלְקָא לְאַתְרָהָא לְעִילָא, וּבִתֵּר דָּא נַחְתַת
לְעֲלָמָא, (דף י"ג ע"ב) אַעֲטָר לָהּ מְלִכָא קְדִישָׁא,
בְּשִׁבְעַ עֲטָרִין, עַד דְּאַתַת וְעֲאֵלַת בְּגוּ גּוּפָא דְּפֵר
נִשׁ. וְכַד אִיהִי בְּגוּפָא דְּפֵר נִשׁ, וְחַבַת בָּהִיא

עֲלֵמָא, וְאִשְׁתְּדַלַּת בַּחֲשׂוֹכָהָ. אֹרִייתָא תוּוּהָא
עֲלָהּ, וְאַמְרַת, וּמָה כָּל יִקְרָא דָא, וְכָל
אַשְׁלֵמוּתָא אֲשֵׁלִים לְנַפְשָׁתָא מְלָפָא עֲלָאָה,
וְהִיא חֲבָאָת קַמִּיהּ, נֶפֶשׁ פִּי תַחֲטָא, מַה דִּין
הוּא דְתַחֲטָא.

שֶׁל אָדָם וְחוֹטְאָת בְּעוֹלָם הִזָּה
וּמִתְעַסְקַת בַּחֲשֵׁף שְׁלָהּ, הַתּוֹרָה
תְּמַהּהָ עֲלֵיהּ וְאוֹמְרַת: וּמָה כָּל
הַכְּבוֹד הִזָּה וְכָל הַשְּׁלֵמוֹת
שֶׁהַשְּׁלִים לְנֶפֶשׁ הַזֶּה הַמְּלַךְ
הָעֲלִיּוֹן וְהִיא חוֹטְאָת לְפָנָיו?!
נֶפֶשׁ פִּי תַחֲטָא, מַה הַדִּין הוּא
שֶׁתַּחֲטָא?

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, נֶפֶשׁ פִּי תַחֲטָא אֶהְדַּרְנָא לְקִרְא
עַד שְׂיַפּוּחַ הַיּוֹם, עֵיטָא לְהָאֵי נֶפֶשׁ
לְאַזְדַּהְרָא מְחוּבָהָא, וְתִיתּוּב לְאַתְדַּבְּרָאָה, עַד
שְׂיַפּוּחַ הַיּוֹם, עַד שְׁלָא יִפּוּחַ יוֹמָא דְהָאֵי
עֲלֵמָא, וְיִיתִי הֵהוּא יוֹמָא תְקִיפָא, דִּיתַבַּע לָהּ
מְלָפָא דִּינָא, לְנַפְקָא מֵהָאֵי עֲלֵמָא. וְנָסוּ
הַצְּלָלִים, דָּא הוּא רְזָא בִין חֲבַרְיָא דְקָא אַמְרִי,
דְּבִשְׁעָתָא דְמַטִּי זְמָנָא דְבַר נֶשׁ לְנַפְקָא מִן
עֲלֵמָא, צוּלְמָא דְבַר נֶשׁ אַתְעַבְרַן מְנִיָּה, הַדָּא
הוּא דְכְתִיב עַד שְׂיַפּוּחַ הַיּוֹם, עַד דְּלָא יִנְשׂוּף
יוֹמָא לְנַפְקָא מֵהָאֵי עֲלֵמָא. וְנָסוּ הַצְּלָלִים,
דְּאַתְעַבְרַן צוּלְמָא, יְתוּב קַמִּי מְאִרִיָּה.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, נֶפֶשׁ פִּי תַחֲטָא,
חֲזַרְנוּ לְכַתּוּב עַד שְׂיַפּוּחַ הַיּוֹם.
הַעֲצָה לְנֶפֶשׁ הַזֶּה לְהַזְהִיר מִחֲטָאֵיהָ
וּתְשׁוּב לְהַטְהֵר - עַד שְׂיַפּוּחַ
הַיּוֹם, עַד שְׁלָא יִפּוּחַ הַיּוֹם שֶׁל
הָעוֹלָם הִזָּה וְיִבֵּא אוֹתוֹ הַיּוֹם
הַקָּשָׁה שִׁיתַּבְעֵנָה הַמְּלַךְ דִּין
לְצֵאת מִהָעוֹלָם הִזָּה. וְנָסוּ
הַצְּלָלִים - זֶהוּ סוּד שְׂאוּמְרִים בִּין
הַחֲבַרִים, שְׁבִשְׁעָה שְׂמַגִּיעַ זְמָנָו
שֶׁל אָדָם לְצֵאת מִן הָעוֹלָם, צֶלֶם
הָאָדָם מְעַבֵּר מִמֶּנּוּ. זֶהוּ שְׁכַתּוּב
עַד שְׂיַפּוּחַ הַיּוֹם, טָרַם שְׂנִישׁוּף
הַיּוֹם לְצֵאת מִהָעוֹלָם הִזָּה. וְנָסוּ
הַצְּלָלִים, שְׂיַעֲבֵר הַצְּלָם, יָשׁוּב
לְפָנָי רַבּוֹנוּ.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, תְּרִין צוּלְמִין אֵית לִיהּ לְבַר
נֶשׁ כַּד אֵיהוּ בְקִיּוּמִיהּ, חַד רַבְרָבָא, וְחַד
זַעֲרָא, דְּכְתִיב הַצְּלָלִים, תְּרִי. וְכַד מִשְׁתַּפְּחִי
כַּחֲדָא, כְּדִין הוּא בַר נֶשׁ בְּקִיּוּמִיהּ. וְעַל דָּא,
וְנָסוּ הַצְּלָלִים פְּתִיב. כְּדִין בְּעֵי בַר נֶשׁ
לְאַסְתַּפְּלָא בְּעוּבְדוּי, וּלְתַקְנָא לִזְוֵן קַמִּי מְאִרִיָּה,
וְיִוּדֵי עֲלִיָּהּ. בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אִקְרִי
רַחוּם וְחַנוּן, וּמְקַבֵּל לְאַיְנוּן דְּתַבִּין קַמִּיהּ.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, שְׁנֵי צִלְמִים יֵשׁ
לְאָדָם כְּשֶׁהוּא בְּקִיּוּמוֹ, אֶחָד גְּדוֹל
וְאֶחָד קָטָן, שְׁכַתּוּב הַצְּלָלִים,
שְׁנַיִם. וּכְשֶׁנִּמְצָאִים כְּאֶחָד, אֲזִי
הָאָדָם בְּקִיּוּמוֹ. וְעַל זֶה כְּתוּב וְנָסוּ
הַצְּלָלִים. אֲזִי צְרִיךְ אָדָם לְהַסְתַּפֵּל
בְּמַעֲשָׂיו וּלְתַקְנֵם לְפָנָי אֲדוֹנוּ
וְיִוּדָה עֲלֵיהֶם, מִשּׁוּם שֶׁהַקְדוּשׁ
בְּרִיךְ הוּא נִקְרָא רַחוּם וְחַנוּן,
וּמְקַבֵּל אֶת אוֹתָם שֹׁשְׁבִים לְפָנָיו.
וְזֶהוּ עַד שְׂיַפּוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ
הַצְּלָלִים, שְׁכִינֵן שְׂאוֹתָם צְלָלִים
עֲבָרוּ מִמֶּנּוּ וְהוּא תְּפִיס בְּקוּלָר,
זוֹ תְּשׁוּבָה, אָבֵל לֹא כָּל כָּף מַעֲלָה
כְּמוֹ בְּזִמְן שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּקִיּוּמוֹ.
וּשְׁלֵמָה הַמְּלַךְ מְכַרִּיז
וְאוֹמַר, (קְהֵלֵת יב) וְזָכַר אֶת בּוֹרְאֵיךְ
בִּימֵי בַחֲוֵרְתִּיךְ עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֵאוּ
יְמֵי הַרְעָה וְגו'.

וְדָא הוּא עַד שְׂיַפּוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצְּלָלִים, דְּכִינֵן
דְּאַיְנוּן צְלָלִים מִתְעַבְרֵן מְנִיָּה, וְאַיְהוּ תְּפִיס
בְּקוּלָרָא, תְּשׁוּבָה הִיא אָבֵל לֹא מַעֲלִיא כָּל כָּף
כְּזְמָנָא דְקָאִים אֵיהוּ בְּקִיּוּמִיהּ. וּשְׁלֵמָה מְלָפָא
אַכְרִיז וְאוֹמַר, (קְהֵלֵת יב) וְזָכַר אֶת בּוֹרְאֵךְ בִּימֵי
בַחֲוֵרוֹתֶיךָ עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֵאוּ יְמֵי הַרְעָה וְגו'.

וְעַל דָּא עַד שְׂיַפּוּחַ הַיּוֹם, דְּבְעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְקַנָּא
עוּבְדוּי. דְּכַד מְטוּן יוֹמוֹי לְאַסְתַּלְקָא מִן

עֲלֵמָא, קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא תוֹהָא עֲלֵיהּ, וְאוֹמֵר, וְנִפְשׁ כִּי תַחֲטָא וְשִׁמְעָה קוֹל אֱלֹהִים, וְהָא אוֹמֵינָא לָהּ בְּאוֹמְמָא דְשָׁמַי דְלֹא לְשַׁקְרָא בִי, וְאַסְהֵדִית בְּהּ כַּד נִחַתְתָּ לְעֵלְמָא, וְהוּא עַד וְדַאי, מִכְּמָה זְמַנִּין דְאַסְהֵדִית בְּהּ, לְנִטְרָא פְּקוּדֵי. בְּגִין כִּן הוּאִיל וְכַר נֶשׁ הוּא עַד, בְּשַׁעְתָּא דִּיתוּב קָמִי מְלַכָּא, אוֹ רָאָה אוֹ יָדַע. אוֹ רָאָה, אֵינּוֹן חוּבִין דְעֵבֵד וְאַסְתַּפֵּל בְּהוּ. אוֹ יָדַע בְּבִירוּרָא דְמִלְהָ דְעֵבֵר עַל פְּקוּדָא דְמֵאֲרִיָּה, אִם לֹא יִגִּיד, אִם לָא יוֹדֵי עֲלֵיָּהוּ קָמִי מֵאֲרִיָּה (מִה כְּתוּב) כַּד יִפּוּק מֵהָאֵי עֲלֵמָא, וְנִשָּׂא עוֹנּוֹ. וְכַד יִשָּׂא עוֹנּוֹ, הֵיאֵךְ פִּתְחִין לִיהּ פִּתְחָא, וְהֵיאֵךְ יָקוּם קָמִי מֵאֲרִיָּה, וְעַל דָּא נִפְשׁ כִּי תַחֲטָא כְּתוּב.

נִפְשׁ כִּי תַחֲטָא. (ויקרא ד) רַבִּי אַבָּא פִּתַח, (תהלים מד) כֹּל זֹאת בְּאַתְנּוֹ וְלֹא שְׂכַחְנוּךָ וְלֹא שְׁקַרְנוּ בְּבִרְיֹתְךָ. כֹּל זֹאת בְּאַתְנּוֹ, כֹּל אֱלוֹהֵי בָּאוּ עֲלֵינוּ מִיַּבְעֵי לִיהּ. אֱלֹא כֹל דִּינִין דְלַעֲיִלָּא אֲתוּ עֲלֵנָּא. וְלֹא שְׂכַחְנוּךָ, וְלֹא אֲנַשְׁינָא מִלּוּלֵי אוֹרִיִּיתְךָ. מִכָּאֵן אוֹלִיפְנָא, כֹּל מָאן דְאַנְשֵׁי מִלּוּלֵי אוֹרִיִּיתָא, וְלֹא כְעֵי לְמַלְעֵי בְּהּ, כְּאֱלוֹ אֲנַשֵׁי לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְהָא אוֹרִיִּיתָא כְּלָהּ שְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא הֵי.

וְרֵא שְׁקַרְנוּ בְּבִרְיֹתְךָ, דְכֹל מָאן דְמִשְׁקַר בִּיהּ, בְּהָאֵי אֶת קָרִימָא קְדִישָׁא דְרִשִׁים בִּיהּ, כְּאֱלוֹ מִשְׁקַר בְּשִׁמְאָא דְמְלַכָּא, בְּגִין דְשִׁמְאָא דְמְלַכָּא אֲתַרְשִׁים בִּיהּ כְּכַר נֶשׁ. וְקָרָא אֲחֵרָא אוֹדֵי בִיהּ בְּהָאֵי קָרָא, דְכְּתוּב, (תהלים מד) אִם שְׂכַחְנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ וְנִפְרוּשׁ כְּפִינוּ לְאֵל זָר. אִם שְׂכַחְנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר וְלֹא שְׂכַחְנוּךָ (וְדָא הֵיא אוֹרִיִּיתָא דְאִיהוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ). וְנִפְרוּשׁ כְּפִינוּ לְאֵל זָר, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, וְלֹא שְׁקַרְנוּ

אֲדָם לְתַנּוּן מַעֲשֵׂיו. שְׂכַשְׁמַגְיַעִים יִמְיוֹ לְהַסְתַּלַּק מִהַעוֹלָם, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא תוֹהָא עֲלֵיו וְאוֹמֵר, וְנִפְשׁ כִּי תַחֲטָא וְשִׁמְעָה קוֹל אֱלֹהִים, וְהָרִי הַשְּׂבַעְתִּי אוֹתָהּ בִּשְׂבוּעָה שֶׁל שָׁמַי שְׁלֹא לְשַׁקְרָא בִי, וְהַעֲדֵתִי בְּהּ כְּשִׁירְדָה לְעוֹלָם, וְהוּא עַד וְדַאי, מִכְּמָה פְעָמִים שְׁהַעֲדֵתִי בְּהּ לְשֹׁמֵר מִצְוֹתַי. לְכֹן, הוּאִיל וְהָאֲדָם הוּא עַד, בְּשַׁעָה שְׁלוּשׁ לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ - אוֹ רָאָה אוֹ יָדַע. אוֹ רָאָה אוֹתָם חֲטָאִים שְׁעָשָׂה וְהַתְּבוּנָה בְּהֶם. אוֹ יָדַע בְּכַרְוֵר הַדְּבַר שְׁעֵבֵר עַל מִצְוֹת רַבּוּנוֹ. אִם לֹא יִגִּיד - אִם לֹא יוֹדֵה עֲלֵיהֶם לְפָנֵי רַבּוּנוֹ (מִה כְּתוּב) כְּשִׁינָא מִן הַעוֹלָם הַזֶּה, וְנִשָּׂא עוֹנּוֹ. וְכִשְׁיִשָּׂא עוֹנּוֹ, אֵיךְ פִּתְחוּ לוֹ פִּתְחַ וְאֵיךְ יַעֲמֵד לְפָנֵי רַבּוּנוֹ, וְעַל זֶה נִפְשׁ כִּי תַחֲטָא כְּתוּב.

נִפְשׁ כִּי תַחֲטָא. רַבִּי אַבָּא פִּתַח, (תהלים מד) כֹּל זֹאת בְּאַתְנּוֹ וְלֹא שְׂכַחְנוּךָ וְלֹא שְׁקַרְנוּ בְּבִרְיֹתְךָ. כֹּל זֹאת בְּאַתְנּוֹ, הֵיאֵךְ צְרִיף לְהִיּוֹת כֹּל אֱלוֹהֵי בָּאוּ עֲלֵינוּ! אֱלֹא כֹל הַדֵּינִים שְׁלַמְעֵלָה בָּאוּ עֲלֵינוּ. וְלֹא שְׂכַחְנוּךָ, וְלֹא שְׂכַחְנוּ דְבָרֵי תוֹרָתְךָ. מִכָּאֵן לְמַדְנּוּ, כֹּל מִי שְׁשׁוּנָה דְבָרֵי תוֹרָה וְלֹא רוּצָה לְעַסֵּק בְּהּ, כְּאֱלוֹ שְׂכַח אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁהָרִי כֹל הַתּוֹרָה הֵיא שְׁמוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

וְרֵא שְׁקַרְנוּ בְּבִרְיֹתְךָ, שְׂכַל מִי שְׁמַשְׁקַר בְּבִרְיֹת הַקְדוּשׁ הֵוּ שְׂרַשׁוּמָה בּוֹ, כְּאֱלוֹ שְׁמַשְׁקַר בְּשִׁמּוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ, מִשׁוּם שְׁשִׁמּוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ רְשׁוּם בְּאֲדָם. וּמְקַרָּא אֲחֵר מוֹדָה לְכַתּוּב הַזֶּה, שְׂכַתּוּב (שם) אִם שְׂכַחְנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ וְנִפְרַשׁ כְּפִינוּ לְאֵל זָר. אִם שְׂכַחְנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר וְלֹא שְׂכַחְנוּךָ (חֻזְקֵי הַתּוֹרָה שְׁהֵיא שֵׁם אֱלֹהֵינוּ). וְנִפְרַשׁ כְּפִינוּ לְאֵל זָר, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר וְלֹא שְׁקַרְנוּ בְּבִרְיֹתְךָ. וְהַכֹּל דְּבַר אֶחָד. מִה הַשְׁקַר כְּאֵן? שְׂפָרֵשׁ כְּפִיו לְרִשׁוֹת אֲחֵרַת וּמִשְׁקַר בְּבִרְיֹת הֵוּ, וְלְכֹן הַתּוֹרָה אֶת

בְּבְרִיתָךְ. וְכֵלָא חַד מְלָה. מְאִי שְׁקֵרָא הַכָּא. דְּפָרִישׁ כְּפִיּו לְרִשׁוּתָא אַחְרָא, וּמְשַׁקֵּר בְּהַאי בְּרִית. וְעַל דָּא אֲוִרֵיתָא אַחֲדִית בְּהַאי, דְּכָל מָאן דְּנָטִיר הַאי בְּרִית, כְּאֵלּוּ נָטִיר אֲוִרֵיתָא כְּלָה, וּמָאן דְּמְשַׁקֵּר בְּהַאי, כְּאֵלּוּ מְשַׁקֵּר בְּאֲוִרֵיתָא כְּלָה.

הָא חֲזִי, אַבְרָהָם עַד לָא אַתְגְּזַר, הָא לָא אַתְמַר דְּאִיהוּ נָטִיר אֲוִרֵיתָא, פִּינּוּן דְּאַתְגְּזַר מַה כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית כו) עֵקֶב אֲשֶׁר שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקוֹלִי וַיִּשְׁמָר מִשְׁמַרְתִּי מִצּוֹתֵי חֻקוֹתַי וְתוֹרֹתַי. וְכֵלָא בְּגִין דְּאַתְגְּזַר, אַתְרָשִׁים בֵּיה רִשְׁמָא קְדִישָׁא, וְנָטִיר לִיה פְּדָקָא יְאוּת, סְלִיק לִיה כְּאֵילוּ נָטִיר אֲוִרֵיתָא כְּלָה. יִצְחָק (דף י"ד ע"א) אוֹף הֲכִי כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית יז) וְאֵת בְּרִיתִי אֶקִּים אֵת יִצְחָק. וְעַל דָּא אֲוִרֵיתָא אַקְרִי בְּרִית.

הָא חֲזִי, יוֹסֵף בְּגִין דְּנָטִיר לִיה לְהַאי בְּרִית, וְלֹא בְּעָא לְשַׁקְרָא בֵּיה, זְכָה לִיקְרָא בְּהַאי עֲלֵמָא, וְלִיקְרָא לְעֵלְמָא דְּאִתִּי. וְלֹא עוֹד, אֵלְא דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁרִי שְׁמִיה בְּגוּיָה, דְּכְתִיב, (תְּהִלִּים פא) עֲדוּת בֵּיהוֹסֵף שְׁמוֹ. וְזָכָה לְבִרְכָתָא דְּהַאי עֲלֵמָא, וְלְבִרְכָתָא דְּעֵלְמָא דְּאִתִּי.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב (דְּבָרִים לג) כְּבוֹד שׁוֹרוֹ הֲדָר לוֹ וְגו'. יוֹסֵף בְּגִין דְּנָטִיר לְהַאי בְּרִית, זְכָה בְּשׁוֹר, דְּאִיהוּ קְדֻמָּאָה לְקַרְבָּנָא. אָמַר לִיה רַבִּי יְהוּדָה, אִי הֲכִי אֲמַאי אַתְבְּרַךְ בְּמֵלָה דְּאִיהִי שְׁמַאלָא, בִּימִינָא מִיבְעִי לִיה, דְּהָא כְּתִיב (יִחְזַקְאֵל א) וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְׁמַאל. אָמַר לִיה בְּגִין דְּיִגִּין עַל חוֹבֵי דִּירְבַעִים.

אָמַר לִיה, רְזָא אוֹלִיפְנָא בְּהַאי קָרָא, דְּכִינּוּן דִּיוֹסֵף נָטִיר לִיה לְהַאי בְּרִית, דְּהַאי בְּרִית אַחֲדִית בְּתֵרִין דְּרַגִּין, וְאִינוּן תְּרִין דְּרַגִּין לְעֵילָא, בְּשִׁמְהֵן אַתְקְרוּן. וְאוֹלִיפְנָא בְּפִרְשַׁת פֶּרֶה אֲדוּמָה, דְּהַאי פֶּרֶה חַד דְּרַגָּא

הַבְּרִית הַזֹּאת כְּאֵלּוּ שְׁמַר אֵת כָּל הַתּוֹרָה, וּמִי שְׁמַשְׁקֵר בְּהַאי כְּאֵלּוּ מְשַׁקֵּר בְּכָל הַתּוֹרָה.

בֹּא רְאֵה, טָרַם שְׁנַמּוּל אַבְרָהָם הָרִי לֹא נֹאמַר שֶׁהוּא שְׁמַר אֵת הַתּוֹרָה. פִּינּוּן שְׁנַמּוּל מַה כְּתוּב? (בְּרֵאשִׁית כו) עֵקֶב אֲשֶׁר שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקוֹלִי וַיִּשְׁמָר מִשְׁמַרְתִּי מִצּוֹתֵי חֻקוֹתַי וְתוֹרֹתַי. וְהַכֵּל מִשׁוּם שְׁנַמּוּל וְנִרְשַׁם בּוֹ הַרְשָׁם הַקְדוּשׁ וְשְׁמַר אוֹתוֹ כְּרִאוּי, מַעֲלָה עָלָיו כְּאֵלּוּ שְׁמַר אֵת כָּל הַתּוֹרָה. אִף בְּיִצְחָק כְּתוּב, (בְּרֵאשִׁית יז) וְאֵת בְּרִיתִי אֶקִּים אֵת יִצְחָק. וְעַל זֶה נִקְרְאוּ הַתּוֹרָה בְּרִית.

בֹּא רְאֵה, מִשׁוּם שְׁיֹסֵף שְׁמַר אֵת הַבְּרִית הַזֹּאת וְלֹא רָצָה לְשַׁקֵּר בָּהּ, זָכָה לְכְבוֹד בְּעוֹלָם הַזֶּה וּלְכְבוֹד בְּעוֹלָם הַבָּא, וְלֹא עוֹד, אֵלְא שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִשְׁרָה אֵת שְׁמוֹ בְּתוֹכוֹ, שְׁכַתוּב (תְּהִלִּים פא) עֲדוּת בֵּיהוֹסֵף שְׁמוֹ. וְזָכָה לְבִרְכַת הַעוֹלָם הַזֶּה וּלְבִרְכַת הַעוֹלָם הַבָּא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב (דְּבָרִים א) כְּבוֹד שׁוֹרוֹ הֲדָר לוֹ וְגו'. מִשׁוּם שְׁיֹסֵף שְׁמַר אֵת הַבְּרִית הַזֹּאת, זָכָה בְּשׁוֹר, שֶׁהוּא רִאשׁוֹן לְקַרְבָּן. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה, אִם כֵּן, לָמָּה הִתְבְּרַךְ בְּדַבָּר שֶׁהוּא שְׁמַאל? בְּמִינּוּן הִיָּה צְרִיף, שֶׁהָרִי כְּתוּב (יִחְזַקְאֵל א) וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְׁמַאל. אָמַר לוֹ, כִּדִּי שְׁיִגֵן עַל חֻטְאֵי יִרְבַעִים.

אָמַר לוֹ, סוּד לְמַדְנֵה בְּכַתוּב הַזֶּה, שְׁכִינּוּן שְׁיֹסֵף שְׁמַר אֵת הַבְּרִית הַזֹּאת, שֶׁהַבְּרִית הַזֹּאת אַחֲזוּהָ בְּשִׁתֵּי דְרַגּוֹת, וְאוֹתָן שְׁתֵּי דְרַגּוֹת לְמַעֲלָה נִקְרְאוּ בְּשִׁמּוֹת. וְלְמַדְנֵה בְּפִרְשַׁת פֶּרֶה אֲדוּמָה, שֶׁהַפֶּרֶה הַזֶּה הִיא דְרַגָּה אַחַת מֵאוֹתָן שְׁתֵּי דְרַגּוֹת

בְּשִׁמְהֵן אַתְקְרוּן. וְאוֹלִיפְנָא בְּפִרְשַׁת פֶּרֶה אֲדוּמָה, דְּהַאי פֶּרֶה חַד דְּרַגָּא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

"יוזכר חפדי אבות"

"הגה זה עומד אחר פותלעו"

"הראינו בבנינו ושמחינו בתיקונו"

"אמרתם פה להי רשכ"

"ושבו פנים לגבולם"

